

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

4.Bhar.104/2024/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2024. év december hó 12. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A zaklatás vétsége és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a vádlott és védője másodfellebbezését elbírálva a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2024. január 31. napján kihirdetett 25.Bf.7540/2023/11. számú ítéletét helybenhagyja.

A sértett jogi képviselőjének fellebbezését elutasítja.

E végzés ellen – a fellebbezést elutasító rendelkezés kivételével – további fellebbezésnek nincs helye.

A fellebbezést elutasító rendelkezéssel szemben a sértett jogi képviselője élhet fellebbezéssel a kézbesítéstől számított nyolc napon belül, mely jogorvoslati nyilatkozatot a Kúriához címzetten, de az ítéltáblánál lehet benyújtani.

I N D O K O L Á S

[1] A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2022. év december hó 1. napján kihirdetett 5.B.IV.196/2022/13. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli zaklatás vétségében [Btk. 222. § (1) bekezdés], amiért őt – halmazati büntetésül – 6 hónap szabadságvesztésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fogház, azonban a szabadságvesztés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett az elsőfokú bíróság arról is, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének letöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

[2] Ugyanakkor az elsőfokú bíróság Terhelt1 vádlottat az ellene 2 rendbeli testi sértés vétségének [Btk. 164. § (1) bekezdés] vádja alól – bizonyítottság hiányában – felmentette.

[3] Rendelkezett az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról, tanúl magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította, kötelezte a vádlottat a sértett jogi képviselője részére 723.900 forint költség megfizetésére, továbbá a bünygyi költség viselésére.

[4] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a részfelmentő rendelkezéssel érintett 2 rendbeli testi sértés vétsége vonatkozásában részbeni megalapozatlanság okán, a vádlott bűnösségének megállapítása és súlyosabb büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

[5] A vádlott és védője a 2 rendbeli zaklatás vétsége tekintetében felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében élt jogorvoslati jogával.

[6] A fent megjelölt ellentétes irányú perorvoslatok folytán eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2024. év január hó 31. napján kihirdetett 25.Bf.7540/2023/11. számú ítéletével a kerületi bíróság ítéletét megváltoztatta, és Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki további 2 rendbeli testi sértés vétségében [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés] is. A sértetti jogi képviselő tekintetében a költségfizetésre vonatkozó rendelkezést mellőzte, egyúttal kötelezte a vádlottat, hogy fizessen meg 164.270 forint bünygyi költséget tanúl sértett számára sértetti képviselő ügyvéd útján, ugyancsak kötelezte a terheltet a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költség viselésére.

[7] A másodfokú bíróság ítélete ellen annak kihirdetésekor Terhelt1 vádlott és védője felmentés érdekében, míg a sértetti jogi képviselő az írásba foglalt ítélet kézbesítését követően a bünygyi költség őt érintő rendelkezése ellen jelentett be fellebbezést. Az ügyész a másodfokú ítéletet tudomásul vette.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.168/2024/3. számú átiratában a védelmi másodfellebbezéseket nem tartotta alaposnak, míg a sértetti jogi képviselő fellebbezéséről úgy nyilatkozott, hogy az a törvényben kizárt. Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint a másodfokú bíróság tévesen biztosított fellebbezési jogot tanúl sértett részére a másodfokú bíróság ítéletének a sértetti jogi képviselő eljárásával felmerült bünygyi költségre vonatkozó rendelkezése ellen. Rámutatott, hogy a Be. 616. § a) -d) pontjai taxatív módon határozzák meg azokat az eljárásjogi személyeket, akik jogorvoslattal élhetnek a másodfokú bíróság határozata ellen. E felsorolásban nincs feltüntetve a sértett jogi képviselője, tehát a másodfokú ítélet tekintetében nincs fellebbezési jogosultsága. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a másodfokú bíróság ítélete ellen tanúl sértett jogi képviselője által bejelentett fellebbezést az ítéltábla – mint nem jogosulttól származót – utasítsa el.

[9] Az ügy érdemét illetően a fellebbviteli főügyészség annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az első-és a másodfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, az eljáró bíróságok hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabályt nem sértettek, az eljárásjogi szereplők jogai maradéktalanul érvényesültek. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, de álláspontja szerint nem volt bizonyítható, hogy a vádlott a sértettek testi épségét szándékos magatartásával megsértette, ezért a vádlottat az ellene 2 rendbeli testi sértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

[10] A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az elsőfokú ítéletnek a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjai szerinti részbeni megalapozatlanságát kiküszöbölte és ennek eredményeként a részben módosult eltérő tényállás alapján a vádlott bűnösségét, további két büncselkemény elkövetésében is megállapította. A másodfokú bíróság által megállapított történeti tényállás mentes a logikai hibáktól és hiányosságoktól, a törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett és a szükséges részletességgel azt is megindokolta, hogy miért állapította meg azt, hogy a vádlott a 2 rendbeli könnyű testi sértés vétségét eshetőleg

szándékkal követte el. A cselekmények anyagi jogi minősítését is megfelelőnek találta a fellebbviteli főügyészség és a másodfokú bíróság által – a bűnösségi kör bővülése ellenére – érintetlenül hagyott szankció tekintetében sem talált kivetnivalót. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[11] A vádlott védője a másodfellebbezését írásban is részletesen megindokolta, melyben elsődlegesen a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan a terhelttel szemben kiszabott büntetés enyhítését szorgalmazta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete megalapozatlan, a törvényszék indokolása több helyen még az ítéleten belül sem mutat koherenciát, és a vádlott testi sértésre irányuló eshetőleges szándékára sem vonható következtetés a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján. A másodfokú bíróság megalapozatlanul és iratellenesen vont következtetést a vádlott bűnösségére a testi sértések vonatkozásában, továbbá büntetőjogi bizonyossággal az eshetőleges szándék sem mutatható ki a részéről. Mindezek alapján a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte a harmadfokú bíróságtól, amely kapcsán elsősorban a terhelt büntetlen előéletét hangsúlyozta.

[12] Terhelt1 vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában – a tényállásban rögzítettek részletes bemutatása és elemzése mellett – továbbra is hangsúlyozta, hogy a bűncselekményeket nem követte el. Elsősorban a sértett magatartását értékelte deliktumként, ecsetelte, hogy tanúl számos személy magánéletét tönkretette. Emellett saját társadalmi érdemeit hangsúlyozta és felmentését kérte a harmadfokú bíróságtól.

[13] A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. A fenti törvényhely (2) bekezdésének a) -c) pontjai határozzák meg azokat az eseteket, amelyekben ellentétes a döntés. Így a (2) bekezdés a) pontja értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette. Az első-és másodfokú ítélet összevetéséből megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék további 2 rendbeli könnyű testi sértés vétségében is megállapította a vádlott büntetőjogi felelősségét, amely cselekményekkel összefüggésben a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság felmentő rendelkezést hozott. Mindezek eredményeként a harmadfokon eljáró ítéltábla megállapította, hogy a másodfellebbezések joghatályosak és az idézett eljárásjogi rendelkezések értelmében megnyílt a harmadfokú bírósági eljárás lehetősége.

[14] A védelmi másodfellebbezések nem alaposak, a sértetti jogi képviselő fellebbezése pedig törvényben kizárt.

[15] A harmadfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a másodfellebbezéseket tanácsulésen bírálta el a Be. 621. § (2) bekezdésben írtak alapján.

[16] A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az ítéltábla álláspontja szerint is tévesen biztosított jogot tanúl sértett jogi képviselője részére a másodfokú bíróság ítéletének a sértetti jogi képviselő eljárásával felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése ellen. Helyesen mutatott rá a fellebbviteli főügyészség átirata arra, hogy a Be. 616. § -a taxatív módon sorolja fel a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésre jogosultakat, ahol ilyen joggal rendelkező személyként jelöli meg a vádlottat, az ügyészséget, a védőt, valamint a vádlott házastársát vagy élettársát a kényszergyógykezelés elrendelése esetén. A törvényi felsorolás szigorú, annak bővítésére nincs lehetőség. Ebből szükségszerűen az következik, hogy a sértett jogi képviselőjének a másodfokú ítélet tekintetében fellebbezési jogosultsága nincs. E körben az ítéltábla is osztotta a fellebbviteli főügyészség által felhívott eseti döntéseket (BH.2011.276., BH.2020.294.), amelyek az állandóan követett bírói gyakorlatot tükrözik vissza. A Be. 617. §-a értelmében a harmadfokú bírósági eljárásban a másodfokú

bíróági eljárásra vonatkozó rendelkezéseket az e Részben foglalt eltérésekkel kell értelemszerűen alkalmazni. Ennek alapján irányadó a Be. 597. § (1) bekezdésében megfogalmazott rendelkezés, amely szerint a másodfokú bíróság (jelen esetben a harmadfokú bíróság) a fellebbezést elutasítja, ha az 588. § (1) bekezdésében felsorolt esetekben az elsőfokú bíróság (jelen esetben a másodfokú bíróság) elmulasztotta a fellebbezés elutasítását. Végezetül az 588. § (1) bekezdése kimondja, hogy a törvényben kizárt, az arra nem jogosulttól származó vagy az elkésett fellebbezést az elsőfokú bíróság elutasítja. Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság elmulasztotta elutasítani a nem jogosulttól származó fellebbezést, ezért a harmadfokon eljáró ítéltábla ezt pótolta.

[17] Az ítéltábla megállapította, hogy a harmadfokú eljárásban a felülbírálat a Be. 618. § (1) és (2) bekezdéseiben, míg a másodfokú ítéletnek a fellebbezéssel nem érintett részei tekintetében a (3) bekezdésben felsoroltakra terjed ki. A felülbírálat során a harmadfokú bíróság az ügyiratok áttekintését követően megállapította, hogy az első-és másodfokon eljáró bíróságok a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartották és nem vétettek hatályon kívül helyezésre okot adó relatív vagy abszolút eljárási szabálysértést. A másodfokú bíróság kiemelt körülményekkel vizsgálta, hogy a vádlott eljárási jogai maradéktalanul érvényesültek-e, figyelemmel arra, hogy Terhelt1 a másodfokú eljárásban az utolsó szó jogán a védelemhez való jogának korlátozottságát, hiányát hangsúlyozta. E körben a Fővárosi Törvényszék az iratok vizsgálata alapján megállapította, hogy a vádlott védelemhez való joga az eljárás során mindvégig biztosított volt és a másodfokú bíróság nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezte volna. Ezt részletesen rögzítette az ítélete [14] bekezdésében, amellyel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett az iratok részletes megismerését követően.

[18] A kerületi bíróság ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, az ügy megítélése szempontjából jelentős és jogi relevanciával bíró tényeket feltárta, a bizonyítási eszközöket a lehető legszélesebb körben beszerezte és a bizonyítékokat széleskörűen, egymással összevetve értékelte. Ennek eredményeként állapította meg a vádlott büntetőjogi fellelőségét a 2 rendbeli zaklatás vétségében, illetve jutott arra a következtetésre, hogy nem elégségesek a bizonyítékok a vádlott marasztalására a 2 rendbeli könnyű testi sértés vétségének vonatkozásában.

[19] A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az általa végzett teljeskörű felülbírálat keretében helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kerületi bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjai szerint részben megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság ítélete egyrészt hiányos, másrészt a kerületi bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A részbeni megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel kiküszöbölte az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján, amelynek keretében lehetősége volt az elsőfokú bíróság által megállapítottól részben eltérő tényállás megállapítására és ennek eredményeként az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségének kimondására. Az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság által a Be. 593. § (5) bekezdés a) pontja értelmében az elsőfokú bíróságtól eltérően megállapított történeti tényállás egyezik az iratok tartalmával, illetve a rendelkezésre álló bizonyítékokkal. A másodfokú bíróság irathűen rögzítette, hogy a testi sértés bűncselekmény kapcsán az elsőfokú bíróság az általa is elfogadott sértetti előadásoknak megfelelően rögzítette ugyan a bejáratú ajtónál lezajlott eseménysort, illetve azt is, hogy az ajtó kétirányba történő mozgatása, a vádlott és a sértettek közötti nyomakodás következtében keletkeztek a sértettek sérülései, azon megállapítása is térszerű, hogy más bizonyíték a sérülések keletkezésének konkrét módjára vonatkozóan nem áll rendelkezésre, azonban – egyetértve a másodfokú bíróság álláspontjával – helytelen következtetést vont e tényekből arra, hogy a sérülések

bekövetkezése a vádlotti magatartástól független lett volna. A másodfokú bíróság az ítélete [30] bekezdésében részletesen, a logika szabályai szerint adott számot a vádlotti magatartás értékeléséről, ennek eredményeként a vádlotti tudattartalomra vonatkozó megállapításai is helyesek. E bűncselekmények vonatkozásában a másodfokú bíróság által tett kiegészítésekkel a tényállás megalapozottá vált, ekként irányadó volt a harmadfokú eljárásban is a Be. 619. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel.

[20] A törvényszék az általa megállapított és az elsőfokú bíróság ítéletében rögzített tényállástól részben eltérő tényállás alapján Terhelt1 vádlott bűnösségét további 2 rendbeli – a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő – könnyű testi sértés vétségében állapította meg, amely cselekmények valóságos alaki halmazatban állnak a vádlott által ugyancsak elkövetett 2 rendbeli zaklatás vétségével. A Fővárosi Törvényszék az ítélete indokolásának [31]-[32] bekezdéseiben a jogszabályi rendelkezésnek és az állandóan követett bírói gyakorlatnak megfelelően fejtette ki, hogy a vádlott a pontosított tényállásban írt magatartásával okozati összefüggésben követte el a 2 rendbeli könnyű testi sértés vétségét, amely szándékos bűncselekményeket eshetőleges szándékkal valósított meg. Az ítéltábla az eventuais szándékkal elkövetett testi sértés vonatkozásában messzemenően osztotta a törvényszék ítéletének [30]-[31] bekezdéseiben írtakat, vagyis azt, hogy a vádlottnak a sértettekkel történő dulakodása során számolnia kellett azzal, hogy magatartásának következményeként a sértettek testi sérülést is szenvedhetnek, és ezen eredmény lehetőségébe belenyugodva cselekedett.

[21] A kifejtettek értelmében a harmadfokú bíróság egyetértett a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel, így természetesen azzal is, hogy a vádlott terhére megállapított bűncselekmények köre bővült.

[22] A büntetés kiszabása során a másodfokú bíróság a kerületi bíróság által kiszabott szankció érintetlenül hagyását azzal indokolta, hogy a vádlottal szemben alkalmazott büntetés – különösen a bűncselekmény elkövetése óta eltelt jelentős időre figyelemmel – még a bűnösségi kör bővülése ellenére is megfelelően szolgálja a büntetési célokat, ezért annak súlyosítása nem szükséges, miként enyhítésre sem látott lehetőséget. A harmadfokú bíróság ezt annyival egészíti ki, hogy további súlyosító körülmény immár a kettőnél több halmazat, amely körülmény értelemszerűen ugyancsak a kiszabott büntetés enyhítése ellen hat.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 623. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] tanúl sértett jogi képviselője által bejelentett fellebbezés elutasítása elleni jogorvoslat lehetőségét a Be. 614. § (1) bekezdésében, valamint (3) bekezdés b) pontjában megfogalmazottak teszik lehetővé.

Budapest, 2024. év december hó 12. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2024. január 31. napján kihirdetett 25.Bf.7540/2023/11. számú ítélete a sértett jogi képviselőjének fellebbezését elutasító

rendelkezés kivételével – a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 4.Bhar.104/2024/10. számú végzése folytán – a 2024. december 12. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év december hó 12. napján

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2024. január 31. napján kihirdetett 25.Bf.7540/2023/11. számú ítélete a sértett jogi képviselőjének fellebbezését elutasító rendelkezése vonatkozásában – a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 4.Bhar.104/2024/10. számú végzése folytán – a 2024. december 30. napján emelkedett jogerőre.

Budapest, 2025. január 6.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
a tanács elnöke